

II. Cadrul natural

Cuprins

II. 1. Flora.....	66
II. 1. 1. Caracterizarea generală a florei	66
II. 1. 2. Prezentare fitotaxonomică	68
II. 1. 3. Prezentarea elementelor floristice (geoelemente).....	69
II. 1. 4. Prezentarea bioformelor	71
II. 1. 5. Caracterizarea ecologică.....	72
II. 2. Vegetația	74
II. 2. 1. Caracterizarea generală a vegetației	74
II. 2. 2. Sindinamica vegetației.....	74
II. 3. 1. Dicționar de plante.....	78
II. 3. 2. Növényyszótár	81
II. 4. Fauna	85
II. 4. 1. Caracterizarea generală a faunei locale	85
II. 4. 2. Prezentarea biotopurilor din zonă.....	86
II. 4. 2. 1. Repartizarea speciilor din faună după biotop	89
II. 4. 2. 2. Repartizarea speciilor din faună după frecvență.....	89
II. 4. 3. Originea geografică (element faunistic), stabilitatea și înmulțirea speciilor.....	90
II. 4. 3. 1. Originea geografică (element faunistic) a speciilor din zonă	90
II. 4. 3. 2. Stabilitatea speciilor.....	92
II. 4. 3. 3. Cuibărit și înmulțire	93
II. 5. 1. Dicționar de animale.....	95
II. 5. 2. Állatszótár	97

II. Cadrul natural¹

Covorul vegetal, relativ bogat în specii și asociații vegetale, din împrejurimile localității Pecica, a evoluat în strânsă concordanță cu factorii pedoclimatici și sub acțiunea factorilor naturali și antropozoogeni existenți în această zonă.

Flora (totalitatea speciilor vegetale) și vegetația (raportul cantitativ dintre speciile vegetale prezente într-un areal) sunt elemente caracteristice ale covorului vegetal dintr-o regiune geografică.

În împrejurimile localității Pecica, atât flora cât și vegetația prezintă o serie de caracteristici speciale, determinate de condițiile de viață (sol, umiditate, temperatură etc.) existente în microreliefulurile prezente și în lunca Mureșului, și în Câmpia înaltă, spre nord-vest și nord de Pecica.

II. 1. Flora

II. 1. 1. Caracterizarea generală a florei

Cercetările palinologice (analiza de polen) efectuate pe Câmpia Tisei, cu care se asociază în mod organic Câmpia Mureșului, au dovedit că ultimul peisaj natural, pe aceste meleaguri, a fost silvo-stepa de luncă.

Apariția omului în această regiune a însemnat o adevărată piatră unghiulară în evoluția profilului peisagistic al zonei.

Treptat, datorită activității omului (pășunat, defrișări, deșteleniri etc.), s-au schimbat mult biotopurile naturale existente, ceea ce a atras după sine și schimbarea biocenozelor.

Prin defrișări și deșteleniri suprafețe întinse au fost cuprinse în circuitul agricol. Astfel, pe teritoriul administrativ al localității, în mod treptat, o suprafață de 17 590 ha din silvo-stepă a devenit teren agricol cultivat cu plante cerealiere, respectiv tehnice, iar suprafața de 1706 ha a fost păstrată pentru pășunatul animalelor domestice.

Din acest motiv, o serie de elemente ale florei primitive, tipice silvo-stepei de luncă, au fost nevoite să găsească refugiu de supraviețuire și de perpetuare în suprafețe relativ reduse, neglijate, fără importanță economică, cum sunt:

a) depresiuni, locuri joase, albi și canale vechi, colmatate și depresionate

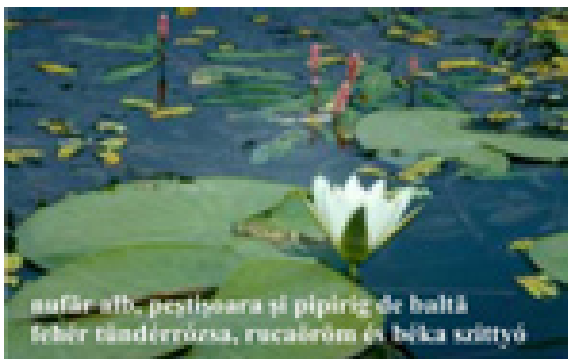
¹ Autor: prof. János Moldován

adânc, în care apa provenită din precipitații, din inundații și din stratul acvifer freatic este cantonată sub formă de ochiuri în tot timpul anului, formând bălți (japsee, belciuguri) și mlaștini;

b) terenuri adânci și noroioase cu umiditate ridicată (periodic cu apă stagnantă);

c) terenuri însorite, aride (poieni, margini de drumuri, locuri ruderales etc.).

S-au petrecut transformări esențiale și în ce privește asociațiile vegetale

ale pădurilor. Azi, cu excepția pădurii naturale, luxuriante de galerie din Prundu-Mare, restul formează deja păduri derivate (artificiale).

În secolele al XIX-lea și al XX-lea apar noi forme distrugătoare ale activității omului, după cum sunt: desecările, regularizarea albiei Mureșului, chimizarea etc.

Toate acestea constituiau un pericol ireparabil pentru o serie de specii vegetale, în special din asociațiile acvatică. Unele, ca de exemplu cornacii, au și dispărut, altele sunt amenințate și în prezent cu dispariția, ca de exemplu: nufărul alb, plutica, otrățelul de baltă, peștișoara.

Totuși, în prezent, flora bălților și a mlaștinilor este destul de bogată. Flora, în zonele centrale ale bălților (belciugi, japsee), este reprezentată prin plante hidrofile. Unele specii sunt plutitoare, nefixate ca: peștișoara, otrățelul de baltă, iarba broaștelor, lintița. Altele sunt emerse, fixate prin rizomi ca: nufărul alb, nufărul galben sau fixate prin rădăcini precum broscărița. Nu lipsesc nici speciile submerse fixate precum: foarfeca bălții, cosorul etc.

Spre marginea bălților se întâlnesc specii amfibii emerse reprezentate de buzduganul de apă, roșățea, numită și crinul de baltă, săgeata apei, limbarița, cucuta de apă, răchitanul.

În centura bălții și în mlaștini se dezvoltă stuful, papura, rogozul, stânjeneii galbeni, salcia fragedă, răchita albă.

Flora terenurilor adânci, noroioase este reprezentată prin specii mezofile ca: gălbejoara, dentița, troscotul de baltă, urzica mare, isma broaștei, arbuștii de zălog și altele.

Pe locuri aride și însorite, pe diguri, speciile cele mai răspândite sunt: păiușul mare, obsiga, ruscuța de primăvară, șovarul, rogozul.

Flora pădurii cuprinde specii lemnoase de arbori și arbuști, specii de plante cățărătoare și specii ierboase.

Specii de arbori mai de seamă sunt: plopul alb și negru, ulmul, frasinul, stejarul etc. Subarboretul este format din specii de arbuști precum: cornul, sângerul, păducelul, lemnul câinesc, alunul, salba moale, crușinul, călinul, socul, răchita roșie, zălogul. De asemenea, se întâlnesc specii de plante cățărătoare ca: vița sălbatică, curpenul de pădure, iedera, hameiul, dovleacul de arici.

Stratul ierbos este alcătuit din următoarele specii ierboase mai importante: golomățul, rodul pământului, gălbejoara, floarea paștilor, brebenelul, sugelul alb, pecetea lui Solomon sau coada cocoșului, lăcrimioara.

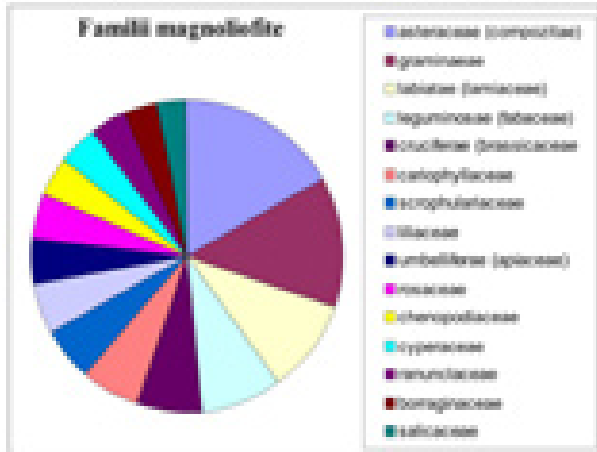
Hăilaș - Hajlás
Foto - Libus

II. 1. 2. Prezentare fitotaxonomică

În zonele limitrofe cu localitatea Pecica au fost identificate 827 specii de plante, magnoliofitele constituind majoritatea, adică 785 specii (din care 618 specii în flora spontană și 167 specii cultivate) grupate în 100 familii. Cele mai reprezentative familii de magnoliofite sunt:

- asteraceae (compozitae)	86 specii	=	11,0%
- gramineae	68	“	= 8,7%
- labiatae (lamiaceae)	49	“	= 6,3%
- leguminosae (fabaceae)	43	“	= 5,5%
- cruciferae (brassicaceae)	34	“	= 4,4%
- cariophyllaceae	30	“	= 3,9%
- scrophulariaceae	28	“	= 3,6%

- liliaceae	27	“	=	3,4%
- umbelliferae (apiaceae)	25	“	=	3,2%
- rosaceae	24	“	=	3,0%
- chenopodiaceae	21	“	=	2,7%
- cyperaceae	21	“	=	2,7%
- ranunculaceae	19	“	=	2,4%
- borraginaceae	17	“	=	2,1%
- salicaceae	16	“	=	2,0%

Aceste 15 familii totalizează 508 specii, ceea ce constituie 67% din totalul speciilor identificate în flora spontană și în cele cultivate.

II. 1. 3. Prezentarea elementelor floristice (geoelemente)

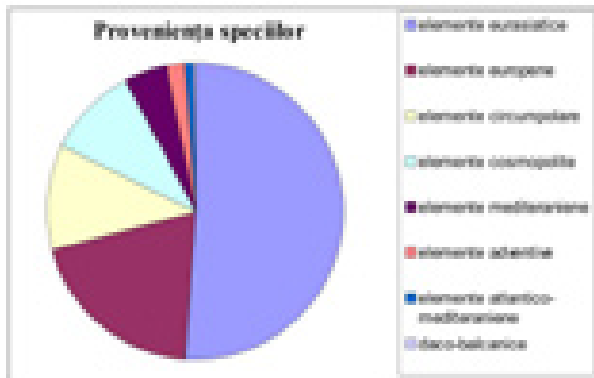
Speciile vegetale care au același areal de răspândire formează elemente floristice sau geoelemente. Ele pot fi endemisme, adică sunt băștinașe în zona descrisă. Asemenea elemente endemice sunt foarte puține în această zonă.

Au fost identificate următoarele endemisme transilvano-vestice: pătlagina și boghița sau hreanul sălbatic.

Majoritatea speciilor însă sunt venetice. După regiunea de unde provin, speciile prezente în flora localității Pecica pot fi grupate astfel:

1. elemente eurasiatice = 51,1%
2. elemente europene = 19,7%
3. elemente circumpolare = 11,4%
4. elemente cosmopolite = 10,1%
5. elemente mediteraneene = 4,6%
6. elemente adventive = 2,0%
7. elemente atlantico-mediteraneene = 0,9%
8. daco-balcanice = 0,2%

Spectrul elementelor floristice grafic se prezintă astfel:

Pe baza celor de mai sus, zona descrisă din punctul de vedere a geoelementelor se încadrează în regiunea holarctică, subregiunea central-europeană, est-carpatică, circumscripția “Câmpia de Vest”.

P r e d o m i n a n ța elementelor eurasiatice (Eua

= 51,1%) atestă apartenența zonei la subregiunea euro-siberiană. Elementele europene, în sens larg, sunt bine reprezentate (Eu=19,7%), în schimb, numărul elementelor atlantico-mediteraneene este mic (Atl-Md=0,9%), ceea ce denotă apartenența perimetrului din cursul inferior al Mureșului la domeniul floristic central-european, în cadrul provinciei central-europene, est-carpatică, circumscripția “Câmpia de Vest”.

Prezența elementelor circumpolare (Cp=11,4%) atestă apartenența la regiunea floristică holarctică.

Prezența relativ considerabilă a speciilor de origine sudică (elemente mediteraneene) semnaleză climatul călduros, favorabil creșterii și dezvoltării speciilor termofile.

Regiunea este relativ bogată și în elemente cosmopolite (Cosm=10,1%) și adventive (Adv=2,0%), ceea ce se datorează influențelor antropogene confirmând vechea culturalizare, precum și ruderalizarea vegetației din zonă.

Numărul elementelor daco-balcanice este foarte redus (D-B=0,2%).

Dintre elementele eurasiatice ce intră în proporții remarcabile în multe asociații vegetale semnalăm: plopul alb, plopul de munte, golomățul, crușinul, păiușul, pochîvnicul, toporașii, peștișoara.

Speciile europene sunt prezente, în special, în păduri și în zonele mezofile. În acest sens amintim următoarele specii: cuscrișorul, păștița, brebenelul, coada cocoșului, porumbarul, sângerul, lemnul câinesc, alunele.

Specii circumpolare mai de seamă sunt: floarea paștilor, lăcrimioarele, măcrișul iepuresc, firuța.

Elementele cosmopolite ca: feriga, troscotul, neghina, răcuina, traista ciobanului, volbura sau rochița rândunicii, ciumăfaia, holera s-au răspândit paralel cu extinderea pădurilor, iar altele ca: trestia, papura, lintița, prin acomodare la mediul acvatic.

Elementele mediteraneene și submediteraneene imprimă o notă

caracteristică florei din zona prezentată prin următoarele specii: stejarul, cerul, crinul, toporașul etc.

Speciile adventive ca: salcâmul, amorfa, luminița sunt elemente endemice în alte continente și s-au răspândit în zona localității datorită activităților voluntare sau involuntare ale omului.

Elementele atlantico-mediteraneene sunt reprezentate de lemnul câinesc, ciuboșica cucului, iar cel daco-balcanic - prin menta de baltă.

II. 1. 4. Prezentarea bioformelor

Acomodarea este cerința fundamentală a supraviețuirii. Condițiile de viață din mediul în care trăiesc plantele sunt în permanentă schimbare. Din acest motiv, anual, în anumite perioade, în special iarna, datorită zilelor geroase, plantele sunt nevoite să ducă o viață latentă pentru a supraviețui.

Adaptându-se, plantele și-au format niște organe specifice, denumite și organe de iernare (muguri, bulbi, tuberculi, rizomi, semințe) care, fiind foarte rezistente, asigură perpetuarea speciei.

După tipul și locul unde sunt plasate aceste organe, plantele pot fi grupate în niște categorii, denumite de botanistul danez Raukiaer: bioforme. Principalele tipuri de bioforme sunt:

1. Mega și mezofanerofite - din această bioformă fac parte arborii stejar, frasin, plop, etc. Organele lor de iernare sunt mugurii plasați pe lăstari.

2. Nanofanerofite- și la această bioformă mugurii constituie organele de iernare, care, de asemenea, sunt plasați pe lăstari. Fac parte din această bioformă elementele subarboretului precum alunul, sângerul, lemnul câinesc etc.

3. Chamefite - mugurii sunt plasați direct deasupra solului acoperit de frunze și astfel se ierneză (de exemplu, toporașul).

4. Hemicriptofite - mugurii sunt plasați pe diferite organe vegetative deasupra solului sau chiar în sol. Sub ocrotirea frunzelor ierneză mugurii la pădăie, la pătlagină, iar la zaleș și cerențel, mugurii sunt plasați pe rizomi.

5. Geofite - ghiocelul, care ierneză prin bulb, brebenelul, la care organul de iernare este tuberculul, lăcrimoioara și pecetea lui Solomon, care ierneză prin rizomi, fac parte din această bioformă.

6. Hidato și halofite - organele de iernare la aceste plante se află în apă sau în nămol, cum este cazul nufărului alb și galben, pluticăi, etc.

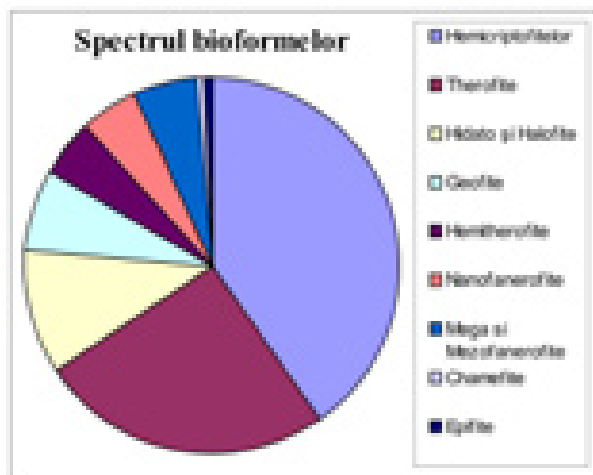
7. Hemitherofite - plante bienale. În primul an se formează organul de iernare, iar în al doilea an apare fructul și sămânța. Din această grupă fac parte ridichea, varza, morcovul etc.

8. Therofite - organele lor de iernare sunt fructele și semințele. Fac parte

din această bioformă plantele silvo-stepice și stepice.

9. Epifite - plante care trăiesc pe alte plante, dar nu sunt parazite, ca de exemplu algele, lichenii, mușchii etc.

În funcție de participarea procentuală a bioformelor, în flora zonei prezentate se constată predominarea Hemicriptofitelor (40%), urmată de Therofite (25%), Hidato și Halofite (10,5%), Geofite (7%), Hemitherofite (5%), Nanofanerofite (5%), Mega și Mezofanerofite (5%), Chamefite (1%), Epifite (0,5%), fapt care atestă fizionomia ierboasă a covorului vegetal din regiune. Spectrul bioformelor se prezintă astfel:

Procentul ridicat al Hemicriptofitelor indică existența pajiștelor și a speciilor ruderales. Existența în procent mare a Therofitelor se datorează influențelor antropogene, afirmate într-un climat arid de silvostepă, apropiat de climatul secetos de stepă. Prezența Therofitelor anuale confirmă vechea culturalizare a zonei, precum și ruderalizarea

vegetației cu predominanța agrofitecenozelor.

II. 1. 5. Caracterizarea ecologică

În vederea caracterizării ecologice a florei s-au luat în considerare cei trei factori de importanță majoră: umiditatea aerului, temperatura și reacția solului. Pentru acești factori au fost folosite scările elaborate de H. Ellenberg, adaptate la condițiile țării noastre de Șt. Csuros și colaboratorii săi, exprimând cantitativ atât exigența speciilor față de un anumit factor, cât și prezența factorului respectiv în stațiunea dată. Analizând flora zonei Pecica se constată următoarele:

a. Factorul de umiditate

Cel mai mare procentaj de participare îl au speciile mezofile cu 23,8%, ceea ce indică existența condițiilor de umiditate favorabile pe tot timpul anului.

Procentajul considerabil al mezohigrofitelor și higrofitelor confirmă prezența bălților și a climatului de luncă, ce favorizează dezvoltarea acestor plante.

Participarea xerofitelor și a xeromezofitelor este realizată de speciile

xeroterme sudice și pontice, reflectând clima călduroasă și, uneori, chiar secetoasă, din lunile de vară (de exemplu în anul 2002, respectiv 2003).

b. Factorul de temperatură

Se constată că mai mult de jumătate - 61,5% - din specii sunt mezoterme, oglindind condiții de temperatură favorabile.

Speciile moderat - termofile cu 21,5% indică participarea în număr apreciabil a speciilor termofile sudice, submediteraneene și mediteraneene la flora perimetrului prezentat.

c. Factorul reacția solului

Existența speciilor slab - acide neutrofile într-un procent de 36,8% atestă adaptarea florei cercetate la solurile slab - acide până la alcaline, formate de aluviuni și roci sedimentare.

În concluzie, putem sublinia că toți indicii ecologici din această zonă atestă existența unor condiții de viață foarte bune pentru lumea vegetală (flora spontană și cea cultivată).

Flora spontană, la rândul ei, oferă diverse posibilități de valorificare ca resurse materiale în diferite categorii economice:

1. Plante cu valoare alimentară: alunul, cornul, păducelul, mărul, părul, murele, aflate mai ales în pădurea de pe malul Mureșului.

Prin pădurea de luncă și pășuni, localnicii adună pentru consum ciuperci comestibile: ciuperca de câmp, zbârciogul etc.

2. Plante furajere din familia poaceae și fabaceae: pirul, păiușul, coada vulpii, golomățul, păiușii de livezi, zizania.

3. Plante melifere, căutate de albine și bondari pentru polen și nectar, reprezentate de: plopul alb, plopul negru, speciile de salcie, babușoara, fragii de câmp, mărul, părul, măceșii, salcâmul, tătăneasa.

4. Plante medicinale ce conțin alcaloizi, glicozizi, uleiuri eterice, tananți și alte substanțe cu rol în fitoterapie. Regiunea prezentată este relativ bogată în plante medicinale (au fost identificate 74 specii) dintre care amintim: salcia albă, urzica mare, troscotul, coada racului, nalba mare, sunătoarea, odoleanul, talpa găștii, coada calului.

5. Plante toxice (în zona studiată sunt destul de răspândite) au fost identificate 84 specii. Aceste plante conțin substanțe toxice de origine vegetală (fitotoxine), provocând îmbolnăviri trecătoare sau mortale atât la om cât și la animale.

Astfel de plante sunt: măcrișul, odogaciul, cocoșeii de câmp, zârna, cucuta de baltă, mărărașul, iarba fiarelor, ciuperca albă.

6. Plante industriale cu întrebuințări locale : speciile de salcie, plopul, arțarul, ulmul, stejarul, frasinul etc. De la acestea sunt utilizate nuielele, aracii, fasciul, iar altele sunt folosite în tâmplărie, construcție, pentru foc.

7. Plante decorative apreciate pentru aspectul frunzelor, coloritul și

parfumul florilor. Din acesată categorie amintim: toporașul, bănuții, iedera, luminița etc.

II. 2. Vegetația

II. 2. 1. Caracterizarea generală a vegetației

În ansamblu, vegetația regiunii are caracter mozaicat, determinat de microrelieful văii Mureșului, fără denivelări mari, străbătută însă haotic de albiile secundare, cu locuri joase, cu bălți și mlaștini. Acest microrelief a favorizat formarea unor variate biotopuri de luncă, de biocenoze specifice: acvatică, de mlaștini, de pajiști (poieni și diguri), de pădure.

II. 2. 2. Sindinamica vegetației

Evoluția și succesiunea asociațiilor vegetale s-a desfășurat în strânsă legătură cu factorii pedoclimatici și cu acțiunea factorilor naturali și antropogeni conjugate cu varietatea microreliefurilor. Toate acestea justifică prezența în această zonă a 20 de asociații vegetale.

Asociațiile vegetale sunt denumite după speciile dominante numeric într-o biocenoză dintr-un biotop.

Asociațiile vegetale din zona localității Pecica pot fi clasificate după cum urmează:

a. Vegetația ierboasă:

- a. 1. Vegetația ierboasă a bălților:
 - a. Vegetația plutitoare a bălților formată din:
 - asociația de lintiță - otrățel de baltă;
 - asociația de iarba broaștelor - foarfeca bălții.
 - b. Vegetația fixată, submersă a bălților formată din:
 - asociația de peniță – broscăriță.
 - c. Vegetația fixată, emersă a bălților:
 - asociația de nufăr alb - nufăr galben.
 - d. Vegetația de stuf - păpurișuri:
 - asociația de stuf - pipirig de baltă.
- a. 2. Vegetația ierboasă a mlaștinilor:
 - a. Mlaștini cu rogozuri:
 - asociația de rogozuri.
- a. 3. Vegetația ierboasă a pajiștilor de luncă:
 - a. Pajiști umede:
 - asociația de șovar;
 - asociația de păiuș.
 - b. Pajiști mezofile:

- asociația de ovăscior;
- asociația de păiuș de câmp.

c. Pajiști xerofile:

- asociația păiușul mare – obsiga;
- asociația de coada șoricelului - păiușul de câmp.

b. Vegetația lemnoasă

b. 1. Vegetația lemnoasă a pădurii:

a. Vegetația pădurii de luncă:

- asociația de arbuști de zălog;
- asociația de răchită roșie;
- asociația de salcie;
- asociația de răchită albă - salcie fragedă;
- asociația de plop alb - plop negru - răchită albă - salcie fragedă;
- asociația de stejar - frasin – ulm;
- asociația de salcâm;
- asociația de porumbar – păducel.

Din aceste asociații prezentate merită să fie scoasă în evidență **asociația de nufăr alb – nufăr galben din Balta-Bezdin**. În acest biotop se află o vegetație acvatică și palustră aparte, cu specii rare în județul Arad. Merită de asemenea evidențiată **asociația de plop alb – plop negru – răchită albă – salcie fragedă** prezentă în zona Prundu-Mare, **formând păduri naturale de galerie cu o vegetație luxuriantă**. Aceste biotopuri constituie un ultim refugiu pentru plantele tipice silvostepii de luncă din Câmpia Mureșului.

Accelerarea colmatării apelor, prin acumularea continuă a substanțelor organice rezultate din descompunerea hidrofitelor depozitate pe fundul apelor (anual 4-5 mm depuneri de nămol organic), ca și procesele de descompunere aerobă și anaerobă modifică chimismul apei și asigură condiții favorabile evoluției vegetației acvatice.

În cazul stufărișurilor are loc o intensificare a procesului de transpirație și a fotosintezei, care va duce, de asemenea, la creșterea depozitului de substanțe

organice depuse în apă și la scăderea stratului de apă. Acest fenomen a primit un caracter accentuat în ultimul deceniu și, din acest motiv, există pericolul de eutrofizare, în unele locuri chiar de hipertrofizare a apei, ceea ce periclitează echilibrul biologic al apelor stagnante. Aceste fenomene, conjugate cu altele precum: deficitul de apă din cauza lipsei inundațiilor și a

nufăr alb și peștișoara
fehér tündérróza és rucaórózom

precipitațiilor, poluarea apei, desecări, defrișări etc., pun în pericol perpetuarea anumitor specii rare, vulnerabile. Pentru aceste specii zona noastră constituie unicul teritoriu din această parte a țării, zonă unde se mai păstrează aceste elemente primitive ale florei tipice silvostepii de luncă.

Asemenea specii cu biotopul prin bălți, canale, mlaștini și locuri umede din luncă, periclitare de colmatare, eutrofizare, desecări, defrișări sunt: broscărița plutitoare, crinul de baltă, jaleșul de mlaștină, laptele câinelui, mlaștinița, nufărul alb, nufărul galben, otrățelul de baltă, peștișoara, plutica, răchitanul, săgeata apei, spălăcioasa și stupinița.

Studiind flora și vegetația regiunii am constatat și un fenomen foarte îmbucurător, și anume, faptul că au apărut o serie de specii, care sunt elemente montane sau submontane. Acestea au ajuns în zonă prin diferite moduri și căi (prin apa Mureșului, prin intermediul vântului, prin intermediul animalelor, prin activitatea omului în mod voluntar sau involuntar), s-au acomodat condițiilor de viață existente în aceste biotopuri, îmbogățind flora. Asemenea specii identificate în zonă sunt:

a. brândușa de toamnă - element submontan;

b. bălbisa, brebenelul, ciuboțica cucului, coada cocoșului, colțunii popii, cucuta de baltă, feriga comună, floarea paștilor, grăușorul, ghiocelul, gricioarei, iarba moale, măcrișul iepuresc, mama pădurii, năpraznicul, plăștița, plumănărica comună, plumănărica pufoasă, pochâvnicul, pufulița de munte, splina, stupinița, șopârlița, urzica, moartea galbenă și viorelele - elemente montane;

c. amorfa, dovleacul de arici, bătrânișul, luminița, plopul canadian, salcâmul și holera - elemente americane.

Prin această succintă prezentare a florei și vegetației din împrejurimile localității sperăm că am reușit să trezim interesul cititorilor pentru bogățiile naturale existente în zonă, care, din punct de vedere botanic, au fost puțin cunoscute până acum.

Studiile botanice din 1828 ale lui A. Rochel și cele din 1858 efectuate de J. Heufel, în estul Banatului, nu fac referiri la acest teritoriu.

Mai târziu, L. Simonka, în sinteza fitotaxonomică realizată în perioada 1880-1890 asupra florei și vegetației din împrejurimile Aradului I, enumeră și plante din regiunea Pecica-Semlac.

Cercetările botanice au fost ulterior dezvoltate și complectate de Al. Borza (1942-1947), A. Bujoreanu (1942), I. V. Oprea (1972) și colectivul condus de I. Modován (1972-1982).

Cauza neglijării cercetării botanice a zonei trebuie căutată, probabil, în faptul că această regiune are caracter de câmpie, fără formațiuni geografice atrăgătoare și uimitoare, din care motiv privirea observatorului se pierde în infinitul monotoniei, cu limita doar în orizont.

Monotonia, însă, este doar aparentă și foarte înșelătoare. În fond, această

monotonie ascunde o floră și o vegetație bogată, interesantă și variată, ceea ce poate fi observată doar atunci când omul pătrunde cu ochii deschiși în adâncurile biotopurilor felurite și atrăgătoare. Acestea ascund o serie de bogății ale naturii primitive, drept dovezi ale trecutului florei și profilului peisagistic milenar al zonei.

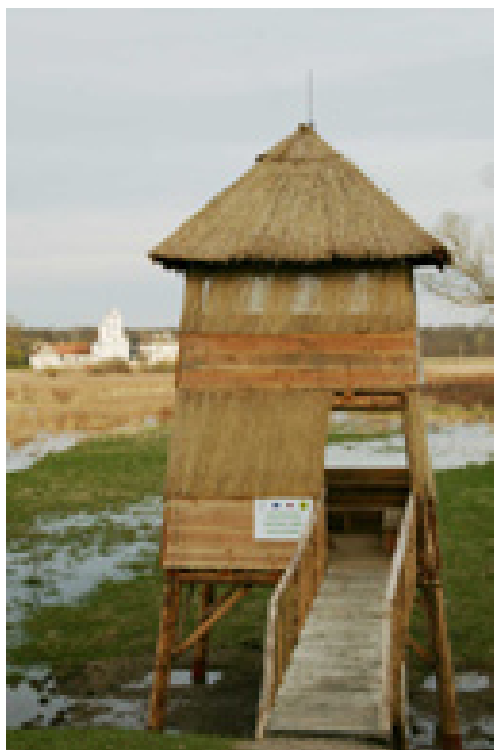
Putem afirma cu mândrie că ecologiștii pecicani au fost primii care au recunoscut și au sesizat aceste bogății naturale din zonă și au făcut demersuri pentru ocrotirea și conservarea lor. În acest sens, merită evidențiat faptul că, datorită insistențelor acestui colectiv și cu sprijinul organelor abilitate din județul Arad, **Balta Bezdin și pădurea Prundu Mare au fost declarate, în anul 1982, rezervație științifică mixtă (botanică și zoologică).**

Cu administrarea rezervației a fost însărcinat Consiliul Popular al comunei Pecica și Ocolul Silvic Ceala, cu sediul în Pecica, iar rolul de custode și de pază a rezervației aparținea colectivului nostru condus de Ioan Moldovan.

Ocrotirea, conservarea și cercetarea zonei, în prezent, cade în competența conducerii administrative a **Parcului Natural Lunca Mureșului**, care colaborează în mod eficient cu ecologii pecicani- cu statut de colaboratori voluntari externi.

Datorită acestei colaborări, administrația Parcului Natural Lunca Mureșului, a primit sprijin substanțial din partea ecologiștilor pecicani în special sub formă de fotografii, diapozitive, grafice, profiluri de vegetație etc, care au fost valorificate în primul rând la Punctul de Informare și de Documentare din Pecica.

Este îmbucurător, faptul că administrația Parcului Natural este recunoscătoare pentru sprijinul acordat de ecologiștii pecicani. Din acest motiv observatorul ornitologic din zona Prundu-Mare, cu consimțământul conducerii Parcului, a fost denumit „**Observatorul Ornitologic Libus András**”, în amintirea regretatului nostru coleg și colaborator, cercetător neobosit în domeniul ornitologic.

II. 3. 1. Dicționar de plante

alun	<i>corylus avellana</i>	közönséges mogyoró
amorfa	<i>amorpha fruticosa</i>	kinincs
amorfa	<i>amorpha fruticosa</i>	gyalogakác
arțar	<i>acer campestre</i>	mezei juhar
băbușoara	<i>physalis alkekengi</i>	zsidócsereznye
bălbisă	<i>stachys annua</i>	tarlóvirág
bălbisă	<i>stachys annua</i>	tisztes fű
bătrâniș	<i>erigeron canadensis</i>	betyárkóró
boghiță	<i>rorippa silvestris</i>	erdei kányafű
boghiță	<i>rorippa silvestris</i>	vadtorma
brândușa de toamnă	<i>colchicum autumnale</i>	őszi kikerics
brebenei	<i>corydalis cava</i>	odvas keltike
broscăriță	<i>potamogeton natans</i>	úszó békaszőlő
buzduganul de apă	<i>sparganium erectum</i>	békabuzogány
călin	<i>viburnum opulus</i>	kánya-bangita
cer	<i>quercus cerris</i>	csertölgly
cernețel	<i>geum urbanum</i>	gyömbérgyökér
ciuboțica cucului	<i>primula officinalis</i>	tavaszi kankalin
ciumăfaia	<i>datura stramonium</i>	csattanó maszlag
ciuperca albă	<i>amanita phalloides</i>	gyilkosgalóca
ciupercă de câmp	<i>psalliota campestris</i>	mezei csiperke
coada calului	<i>equisetum arvense</i>	mezei zsurló
coada cocoșului	<i>polygonatum officinale</i>	salamonpecsét
coada racului	<i>potentilla anserina</i>	libapimpó
coada șoricelului	<i>achillea millefolium</i>	cickafark
coada vulpii	<i>adonis pratensis</i>	réti ecsetpázsit
cocoșei de câmp	<i>adonis aestivalis</i>	nyári hérics
colțunii popii	<i>viola silvestris</i>	erdei ibolya
corn	<i>cornus mas</i>	som
cornaci	<i>trapa natans</i>	sulyom
crin de baltă	<i>butomus umbellatus</i>	virágkáká
crusin	<i>rhamnus frangula</i>	kutyabenge
cucută de baltă	<i>cicuta virosa</i>	gyilkos csomorika
curpenul de pădure	<i>clematis vitalba</i>	iszalag
curpenul de pădure	<i>clematis vitalba</i>	bércse
cuscrișor	<i>pulmonaria officinalis</i>	orvosi tüdőfű
dentiță	<i>bidens tripartitus</i>	farkasfog
dovleac de arici	<i>echynocistis lobata</i>	süntök
ferigă comună	<i>dryopteris filix-mas</i>	erdei pajzsika
firuță	<i>poa pratensis</i>	réti perje
floarea paștilor	<i>anemone nemorosa</i>	berki szellőrózsa
foarfeca bălții (cosor)	<i>stratiotes alloides</i>	kolokán
fragi de câmp	<i>fragaria vesca</i>	szamáoca
frasin	<i>fraxinus excelsior</i>	magas kőris
gălbejoara	<i>lysimachia vulgaris</i>	lizinka

ghiocel	galanthus nivalis	hóvirág
golomăț	dactylis glomerata	csomós ebir
grăușor	ficaria verna	salátaboglarka
gricioarei	primula vulgaris	közönséges kankalin
hamei	humulus lupulus	komló
holera	xanthium spinosum	szertbővis
iarba broaștelor	hydrocharis morsus-rane	békatutaj
iarba fiarelor	cynanchum vincetoxicum	méreggyilok
iarba fiarelor	cynanchum vincetoxicum	vadpaprika
iedera	hedera helix	borostyán
iedera	hedera helix	repkény
isma broaștei	mentha aquatica	vizi menta
jales de mlaștină	stachys palustris	mocsári tisztesfű
lăcrimioara	convallaria majalis	gyöngyvirág
laptele câinelui	euphorbia cyparissias	farkas kutyatej
lemn câinesc	ligustrum vulgare	fagyal
licheni	xanthoria parietina	fali zuzmó
limbărița	alisma plantago	vízi hídör
lintița	lemna minor	apró békalencse
luminița	oenothera biennis	ligetszépe
măceși	rosa canina	vadrózsa
măcrișul iepuresc	oxalis acetosella	madársóska
mama pădurii	lathrea squmaria	kónya vicsorgó
măr	malus silvestris	vadalma
mărăraș	oenanthe aquatica	vízi mételykóró
mlăstrinița	epipactis palustris	mocsári nőszőfű
morcov	daucus carota	sárgarépa
morcov	daucus carota	murok
mure	rubus caesius	hamvas szeder
mușchi	polytrichum commune	moha
nalba mare	althea officinalis	orvosi ziliz
năpraznic	clematis recta	felálló iszalag
neghină	agrostema githango	konkoly
nufăr alb	nymphaea alba	fehér tündérrózsa
nufăr galben	nuphar luteum	sárga tündérrózsa
nufăr galben	nuphar luteum	tavitök
obsiga	bromus arvensis	mezei rozsnok
odolean	valeriana officinalis	macskagyökér
otrățel de baltă	utricularia vulgaris	rence
ovăscior	arrhenatherum elatius	francia perje
ovăscior	arrhenatherum elatius	cigányzab
păducel	crataegus monogyna	galagonya
păiuși	deschampsia flexuosa	sédbúza
păiuși de livezi	agrostis stolonifera	fehér tippan
păiușul mare	festuca gigantea	csenkesz
păpădie	taraxacum officinale	gyermekláncfű
papură	typha angustifolia	gyékény
păr	pirus piraster	vadkörte
păștița	anemone ranunculoides	bogláros szellőrózsa

patlagină	plantago maior	nagy útifű
pecetea lui Solomon	polygonatum officinale	salamonpecsét
peniță	myriophyllum spicatum	süllőhínár
peștișoara	salvinia natans	rucaöröm
pipirig de baltă	juncus effusus	béka szittyó
pir	agropyron repens	tarackbúza
plop alb	populus alba	fehér nyár
plop de munte	populus tremula	rezgőnyár
plop negru	populus nigra	fekete nyár
pluminărică comună	pulmonaria mollissima	bársonyos tüdőfű
plutică	lymnanthemum nymphoides	tündérfátyol
pochâvnic	asarum europaeum	kapotnyak
porumbar	prunus spinosa	kökény
pufuliță de munte	epilobium hirsutum	fűzike
răchită albă	salix alba	fehér fűz
răchită roșie	salix purpurea	csigolya fűz
răchițaș	lythrum salicaria	fűzény
răcuină	anagallis arvensis	mezei tikszem
ridichea	raphanus sativus	reték
rochița rândunelei	convolvulus arvensis	szulák
rodul pământului	arum maculatum	kontyvirág
rogoz	carex riparia	sás
ruscuță de primăvară	adonis vernalis	tavaszi hérics
săgeata apei	sagittaria sagittifolia	nyílű
salbă moale	euonymus europaeus	kecskerágó
salcâm	robinia pseudacacia	fehér akác
salcâm pitic	amorpha fruticosa	kinincs
salcâm pitic	amorpha fruticosa	gyalogakác
salcia fragedă	salix fragilis	törékeny fűz
sânger	cornus sanguinea	veresgyűrű som
soc	sambucus nigra	bodza
șopârlița	veronica chamaedris	veronika
șovarul	carex pilosa	sás
spălăcioasa	senecio vernalis	aggófű
splina	chrysosplenium alternifolium	aranyveselke
stânjenei galbeni	iris pseudacorus	sárga nőszirm
stejar	quercus robur	tölgy
stuf	phragmites communis	nád
stupinița	platanthera bifolia	sarkvirág
sugel alb	lamium album	fehér árvacsalán
sunătoare	hypericum perforatum	orbáncfű
sunătoare	hypericum perforatum	csengőfű
talpa găștii	leonurus cardiaca	gyöngyajak
tătăneasă	symphytum officinale	nadálytó
toporaș	viola odorata	illatos ibolya
traista ciobanului	capsella bursa pastoris	pásztortáska
trestia	phragmites communis	nád
troskot de baltă	polygonum amphibium	vidra-keserűfű
ulm	ulmus levis	szil

urzică mare	urtica dioica	nagy csalán
urzică moartă galbenă	lamium galeobdolon	sárga árvacsalán
varză	brassica oleracea	káposzta
vița sălbatică	parthenocissus quinquefolia	ötlevelű vadszőlő
vița sălbatică	vitis silvestris	erdei szőlő
volbura	convolvulus arvensis	szulák
zălog	salix cinerea	rekettye fűz
zârnă	solanum nigrum	fekete csucsor
zbârcioc	morchella esculenta	kucsomagomba
zbârciog	morchella esculenta	Szent György gomba

II. 3. 2. Növényosztár

aggófű	senecio vernalis	spălăcioasa
apró békalencse	lemna minor	lintița
aranyveselke	chrysosplenium alternifolium	splina
bársonyos tüdőfű	pulmonaria mollissima	pluminărică comună
béka szittyó	juncus effusus	pipirig de baltă
békabuzogány	sparganium erectum	buzduganul de apă
békatutaj	hydrocharis morsus-rane	iarba broștelor
bércse	clematis vitalba	curpenul de pădure
berki szellőrózsa	anemone nemorosa	floarea paștilor
betyárkóró	erigeron canadensis	bătrâniș
bodza	sambucus nigra	soc
bogláros szellőrózsa	anemone ranunculoides	păștiță
borostyán	hedera helix	iedera
cickafark	achilea millefolium	coada șoricelului
cigányzab	arrhenatherum elatius	ovăscior
csattanó maszlag	datura stramonium	ciumăfaia
csengőfű	hypericum perforatum	sunătoare
csenkesz	festuca gigantea	păiușul mare
csertőlgy	quercus cerris	cer
csigolya fűz	salix purpurea	răchită roșie
csomós ebir	dactylis glomerata	golomăț
erdei ibolya	viola silvestris	colțunii popii
erdei kányafű	rorippa silvestris	boghița
erdei pajzsika	dryopteris filix-mas	ferigă comună
erdei szőlő	vitis silvestris	vița sălbatică
fágyal	ligustrum vulgare	lemn căinesc
fáli zuzmó	xanthoria parietina	licheni
farkas kutyatej	euphorbia cyparissias	laptele căinelui
farkasfog	bidens tripartitus	dentița
fehér akác	robinia pseudacacia	salcâm
fehér árvacsalán	lamium album	sugel alb
fehér fűz	salix alba	răchită albă
fehér nyár	populus alba	plop alb
fehér tippan	agrostis stolonifera	păiuși de livezi
fehér tündérrózsa	nymphaea alba	nufăr alb
fekete csucsor	solanum nigrum	zârnă

fekete nyár	populus nigra	plop negru
felálló iszalag	clematis recta	năpraznic
francia perje	arrhenatherum elatius	ovâscior
füzény	lythrum salicaria	răchițan
füzike	epilobium hirsutum	pufuliță de munte
galagonya	crataegus monogyna	păducel
gyalogakác	amorpha fruticosa	amorfa
gyalogakác	amorpha fruticosa	salcâm pitic
gyékény	typha angustifolia	papură
gyermekláncfű	taraxacum officinale	păpădie
gyilkos csomorika	cicuta virosa	cucută de baltă
gyilkosgalóca	amanita phalloides	ciuperca albă
gyömbérgyökér	geum urbanum	cernetețel
gyöngyajak	leonurus cardiaca	talpa găștii
gyöngyvirág	convallaria majalis	lăcrimioara
hamvas szeder	rubus caesius	mure
hóvirág	galanthus nivalis	ghiocel
illatos ibolya	viola odorata	toporaș
iszalag	clematis vitalba	curpenul de pădure
kánya-bangita	viburnum opulus	călin
káposzta	brassica oleracea	varză
kapotnyak	asarum europaeum	pochâvnic
kecskerágó	euonymus europaeus	salbă moale
kinincs	amorpha fruticosa	amorfa
kinincs	amorpha fruticosa	salcâm pitic
kolokán	stratiotes alloides	foarfeca bălții (cosor)
komló	humulus lupulus	hamei
konkoly	agrostema githango	neghină
kontyvirág	arum maculatum	rodul pământului
kónya vicsorgó	lathrea squmaria	mama pădurii
kökény	prunus spinosa	porumbar
közönséges kankalin	primula vulgaris	gricioarei
közönséges mogyoró	corylus avellana	alun
kucsmagomba	morchella esculenta	zbârcioc
kutyabenge	rhamnus frangula	crusin
libapimpó	potentilla anserina	coada racului
ligetszépe	oenothera biennis	luminița
lizinka	lysimachia vulgaris	gălbejoara
macskagyökér	valeriana officinalis	odolean
madársóska	oxalis acetosella	măcrișul iepuresc
magas kőris	fraxinus excelsior	frasin
méreggyilok	cynanchum vincetoxicum	iarba fiarelor
mezei csiperke	psalliotia campestris	ciupercă de câmp
mezei juhar	acer campestre	arțar
mezei rozsnok	bromus arvensis	obsiga
mezei ticszem	anagallis arvensis	răcuină
mezei zsurló	equisetum arvense	coada calului
mocsári nőszőfű	epipactis palustris	mlăstrinița
mocsári tisztosfű	stachys palustris	jales de mlaștină

moha	polytrichum commune	muşchi
murok	daucus carota	morcov
nád	phragmites communis	stuf
nád	phragmites communis	trestia
nadálytő	symphytum officinale	tătăneasă
nagy csalán	urtica dioica	urzică mare
nagy útifű	plantago maior	patlagină
nyári hérics	adonis aestivalis	cocoşei de câmp
nyílű	sagittaria sagittifolia	săgeata apei
odvas keltike	corydalis cava	brebenei
orbáncfű	hypericum perforatum	sunătoare
orvosi tüdőfű	pulmonaria officinalis	cuscrişor
orvosi ziliz	althea officinalis	nalba mare
őszi kikerics	colchycum autumnale	brânduşe de toamnă
ötlevelű vadszőlő	parthenocissus quinquefolia	viţa sălbatică
pásztortáska	capsella bursa pastoris	traista ciobanului
rekettye fűz	salix cinerea	zalog
rence	utricularia vulgaris	otrăţel de baltă
repkény	hedera helix	iedera
reték	raphanus sativus	ridichea
réti ecsetpázsit	alopecurus pratensis	coada vulpii
réti perje	poa pratensis	firuţă
rezgőnyár	populus tremula	plop de munte
rucaöröm	salvinia natans	peştişoara
salamonpecsét	polygonatum officinale	coada cocoşului
salamonpecsét	polygonatum officinale	pecetea lui Solomon
salátaboglárika	ficaria verna	grăuşor
sárga árvacsalán	lamium galeobdolon	urzică moartă galbenă
sárga nőszirm	iris pseudacorus	stânjenei galbeni
sárga tündérrózsa	nuphar luteum	nufăr galben
sárgarépa	daucus carota	morcov
sarkvirág	platanthera bifolia	stupiniţa
sás	carex riparia	rogoz
sás	carex pilosa	şovarul
sédbúza	deschampsia flexuosa	păiuşi
som	cornus mas	corn
sulyom	trapa natans	cornaci
süllőhínár	myriophyllum spicatum	peniţă
süntök	echynocistis lobata	dovleac de arici
szamóca	fragaria vesca	fragi de câmp
Szent György gomba	morchella esculenta	zbârciog
szerbtövis	xanthium spinosum	holera
szil	ulmus levis	ulm
szulák	convolvulus arvensis	rochiţa rândunelului
szulák	convolvulus arvensis	volbura
tarackbúza	agropyron repens	pir
tarlóvirág	stachys annua	bálbisă
tavaszi hérics	adonis vernalis	ruscuţă de primăvară
tavaszi kankalin	primula officinalis	ciuboţica cucului

tavitök	nuphar luteum	nufăr galben
tisztes fű	stachys annua	bălbisă
tölgy	quercus robur	stejar
törékeny fűz	salix fragilis	salcia fragedă
tündérfátyol	lymnanthemum nymphoides	plutică
úszó békaszőlő	potamogeton natans	broscăriță
vadalma	malus silvestris	măr
vadkörte	pirus piraster	păr
vadóc	lolium perenne	zizanie
vadpaprika	cynanchum vincetoxicum	iarba fiarelor
vadrózsa	rosa canina	măceși
vadtorma	rorippa silvestris	boghiță
veresgyűrű som	cornus sanguinea	sânger
veronika	veronica chamaedris	șopârlita
vidra-keserűfű	polygonum amphibium	troscot de baltă
virágkáká	butomus umbellatus	crin de baltă
vízi hídör	alisma plantago	limbarița
vizi menta	mentha aquatica	isma broaștei

vízi mételykóró
zsidócserezsnye

oenanthe aquatica
physalis alkekengi

mărăraș
băbușoara

II. 4. Fauna

Totalitatea speciilor de animale, fie că sunt nevertebrate (scoici, melci, raci, păianjeni sau insecte), fie vertebrate (pești, amfibii, reptile, păsări, mamifere), care trăiesc într-o zonă geografică, formează fauna zonei respective.

Fauna constituie o bogăție importantă atât din punct de vedere științific, cât și economic (pescuit, vânat etc.).

II. 4. 1. Caracterizarea generală a faunei locale

Supraviețuirea și perpetuarea speciilor animale într-o zonă depinde și de capacitatea de acomodare a indivizilor la condițiile de viață existente în biotopurile zonei.

Biotopurile – indiferent că sunt acvatice sau terestre – sunt populate de plante și animale, formând împreună biocenoza biotopului respectiv.

Diversitatea biotopurilor din zona localității Pecica, bogăția florei și vegetației, condițiile de viață prielnice pentru plante și animale, au favorizat formarea unui număr însemnat de biocenoze cu o faună bogată și variată.

Viața animalelor este indisolubil legată de existența plantelor, deoarece plantele au capacitatea de valorificare a energiei solare în procesul de fotosinteză, producând materii organice și oxigen din materii anorganice (apă, bioxid de carbon, săruri minerale) existente în mediul lor.

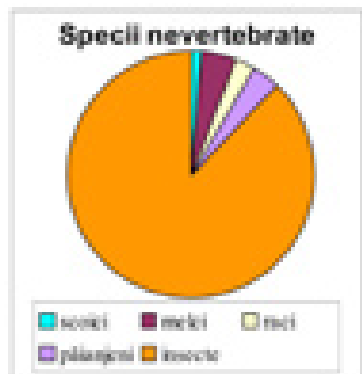
Materiile organice sintetizate de plante sunt consumate și valorificate în procesul de hrănire – în mod direct – de animalele ierbivore, rozătoare (iepure, hârciog), rumegătoare (căprioară) sau – indirect – de animalele omnivore (mistreț) sau carnivore (pisica sălbatică, vulpe, dihor etc.).

Plantele însă au și alte funcții în viața animalelor. Vegetația biotopurilor pădurii (arboret, subarboret, strat ierbos, mușchi) asigură loc de refugiu pentru melci, gândaci, fluturi, amfibii, reptile, păsări, mamifere, iar pentru altele - loc de cuibărit, clocit și creșterea puilor (păsări), loc de fătare (mistreț, căprioară, cerb).

Bogăția și varietatea faunei este justificată de faptul că în zonă au fost identificate 386 de specii din care:

a. nevertebrate – 138 specii, după cum urmează:

- scoici 2 specii 1,5%,

- melci	6 specii	4,5%,
- raci	4 specii	3,0%,
- păianjeni	5 specii	3,7%,
- insecte	121 specii	87,3%.

Din această enumerare rezultă că, dintre nevertebrate, familia insectelor este cea mai bogată în specii, dominând peste celelalte clase de nevertebrate. Merită subliniat și faptul că majoritatea speciilor din familia insectelor sunt bogate sau chiar foarte bogate în indivizi. Și datorită capacității lor de acomodare sunt prezente și chiar foarte răspândite în toate biotopurile principale.

b. Vertebrate – 248 specii, după cum urmează:

- pești	32 specii	12,9%,
- amfibii	9 specii	3,6%,
- reptile	6 specii	2,4%,
- păsări	172 specii	69,4%,
- mamifere	29 specii	11,7%.

La vertebrate clasa păsărilor este dominantă, fiind reprezentată de 172 specii, urmată de clasa peștilor cu 32 specii și de clasa mamiferelor cu 29 specii. Cauza acestei situații trebuie căutată în trecutul peisagistic al zonei. Așa cum am arătat în capitolul precedent, ultimul peisaj natural în această zonă – înainte de regularizarea albiei Mureșului, de desecări și de construirea digurilor protectoare – a fost silvo-stepa de luncă, cu suprafețe întinse acoperite de ape stagnante și curgătoare (râul Mureș), de păduri și de pajiști de luncă intercalate cu suprafețe însoțite, nisipoase și loessoide.

Toate acestea au creat condiții favorabile pentru formarea unui paradis, în special pentru păsări și pești, dar și pentru mamifere.

II. 4. 2. Prezentarea biotopurilor din zonă

Biotopurile existente în zona noastră pot fi grupate în două tipuri principale:

1. biotopuri terestre – păduri, pajiști de luncă, câmpii cultivate, cotlonuri, galerii și vizuine subterane ;
2. biotopuri acvatică – râul Mureș, ape stagnante, canale, mlaștini.

De menționat este faptul că toate biotopurile sunt în contact direct cu atmosfera care asigură necesarul de oxigen pentru organismele vii, fără de care ar fi imposibilă viața animalelor.

Biotopurile având caracteristicile lor, condițiile de viață diferă de la un

biotop la altul. Din acest motiv, la o serie de animale putem observa prezența anumitor organe speciale, ca o manifestare a acomodării la condițiile de viață specifice ale biotopului respectiv.

Astfel, la animalele care trăiesc în cotloanele subterane (galerii și vizuine) precum cârțița, membrele anterioare s-au transformat în organe (picioare) săpătoare. Organul olfactiv și cel auditiv sunt bine dezvoltate, dar cel ocular este degenerat.

La animalele care trăiesc în biotopuri terestre putem observa un fenomen interesant – și anume – acomodare prin colorit la culorile mediului (homocromie), cum întâlnim la: broască, șopârlă, prepeliță, iepure, căprioară. Avem și acomodare prin forma corpului la obiectele din mediu (mimetism), de exemplu călugărița.

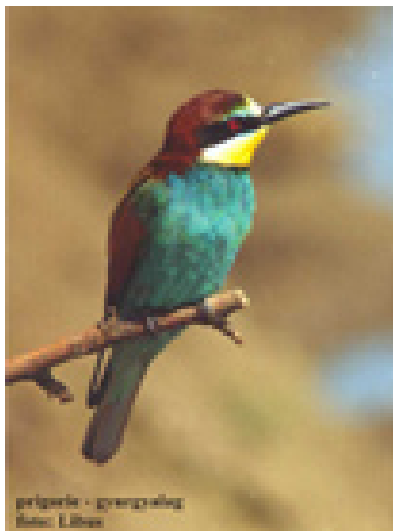
O categorie aparte, dar totodată foarte interesantă, formează speciile de animale – atât nevertebrate, cât și vertebrate – care trăiesc în biotopuri terestre, acestea prin acomodare au reușit să obțină o anumită capacitate senzațională, capacitatea de locomoție aeriană, adică capacitatea de zbor.

Fac parte din această categorie o serie de insecte (libelula, albina, fluturele alb, coșăș, rădașcă), păsări (egretă mică, stârc cenușiu, barză albă, rață sălbatică, uliul porumbar, nagâț, pițigoii, pupăză, dumbrăveancă, prigorie, pescăruș albastru) și o specie de la mamifere (liliacul).

Locomoția aeriană (zborul) însă presupune existența organelor corespunzătoare zborului, adică existența aripilor.

Aripile insectelor sunt foarte variate, atât ca structură, cât și ca număr, dar nu sunt analoage cu aripile păsărilor. Rolul lor este

același, dar originea nu, fiindcă aripile păsărilor au evoluat prin transformarea funcțională a membrilor anteriori.

La insecte întâlnim următoarele tipuri de aripi:

a. 4 aripi (2 perechi) membranoase cu nervuri dese, cum este la libelula, coșășul verde, greierul de câmp;

b. 4 aripi (2 perechi) membranoase, transparente cu nervuri rare, de exemplu la albină, bondar, viespe;

c. 4 aripi (2 perechi) membranoase acoperite cu solzișori mărunți. Asemenea aripi întâlnim la fluturi: albiniță, nălbarul, fluture de zi cu ochi de păun, fluture de noapte cu ochi de păun;

d. 4 aripi (2 perechi), din care 2 aripi sunt membranoase și 2 chitinoase, de exemplu: cărăbușul, rădașca, buburuzul, gândacul cartofului (gândacul de Colorado);

e. 4 aripi (2 perechi) pergamentoase, de exemplu păduchele de trandafir;

f. 2 aripi (1 pereche) membranoase, cum este la musca de casă, țânțarul obișnuit.

Aripa liliecilor este doar o membrană pergamentoasă lipită de părțile laterale ale corpului.

Aripa păsărilor este considerată ca aripă adevărată, ce s-a dezvoltat din membrele anterioare prin transformarea lor. Modul de viață aeriană a atras după sine și alte modificări structurale ale organismului lor cum sunt:

- oase subțiri, dar rezistente,
- schelet ușor,
- mușchi pectorali foarte dezvoltati,
- corp aerodinamic acoperit cu pene etc.

Coloritul penajului este foarte variat. La unele specii există un colorit modest, asemănător cu coloritul mediului (vrabia, ciocârlia, prepelița, uliul porumbar), iar la altele coloritul este vioi și atrăgător, în unele cazuri chiar uimitor. Datorită coloritului unele specii fac impresia că sunt păsări exotice. Asemenea specii din avifauna noastră sunt: dumbrăveanca, prigoria, pescărușul albastru, grangurul.

În multe cazuri se poate observa o diferență vizibilă și în coloritul penajului masculilor și a femelelor, chiar din aceeași specie, ca de exemplu la mierla neagră, unde masculul este negru, iar femela cafeniu-închis sau la fazan, rața sălbatică.

Penajul corpului poate să aibe și unele formațiuni caracteristice speciei respective. Astfel, pupăza pe cap are o creastă de pene, egreta mică și stârcul cenușiu au pene ornamentale pe cap și în regiunea spatelui, iar nagățul poartă

un moț arcuit de pene pe cap.

Biotopurile acvatice au o serie de caracteristici speciale.

Apa are densitatea mai mare decât aerul, ceea ce îngreunează locomoția speciilor din aceste biotopuri. Oxigenul se află în stare dizolvată în apă și nu poate fi valorificat decât cu organe specializate pentru acest mod de respirație. Astfel de organe sunt branchiile.

Dintre speciile de animale, din fauna noastră, care trăiesc exclusiv în biotopuri acvatice, amintim:

- scoica: organul locomotor este piciorul cărnos din partea ventrală a corpului, iar pe cel respirator îl reprezintă branchiile.
- raci: au două tipuri de organe locomotoare. Picioarele servesc pentru locomoție pe fundul apei, iar cu lopețile înotătoare de pe coadă înotă. Organul respirator îl reprezintă branchiile.
- peștii: sunt organisme tipice biotopurilor acvatice. Au corp fusiform (hidrodinamic) acoperit cu solzi, organele de locomoție sunt înotătoarele, iar organul respirator este format din branchii, plasate sub o placă pe părțile laterale ale capului.

În zonă avem și specii de animale care s-au acomodat secundar condițiilor de viață din biotopurile acvatice. Asemenea specii sunt: broasca, rața, gâsca, vidra etc. Fiecare din cele de mai sus trăiește în biotopuri terestre și respiră prin plămâni, dar au organe de locomoție (picioare) specializate pentru înot, având o piele înotătoare între degetele labei.

II. 4. 2. 1. Repartizarea speciilor din faună după biotop

Din totalul de 386 specii (nevertebrate și vertebrate), 248 trăiesc în biotopuri terestre, 70 în biotopuri acvatice, iar 68 sunt amfibii, adică viața lor este legată atât de biotopurile terestre cât și de biotopul acvatic, de exemplu, broasca, care în forma de adult este terestră, iar în formă de mormoloc (larvă) trăiește în apă.

Grafic și cifric situația se prezintă astfel:

- terestru 248 specii 64,2%,
- acvatic 70 specii 18,1%,
- amfibiu 68 specii 17,7%.

II. 4. 2. 2. Repartizarea speciilor din faună după frecvență

Indivizii unei specii nu sunt uniform răspândiți în toate regiunile geografice, chiar dacă biotopurile au aceleași caracteristici, sau cel puțin caracteristici asemănătoare. De exemplu, în pădurile de galerie din lunca Mureșului, numărul indivizilor de mistreț – adică frecvența lor – nu este același cu numărul indivizilor din pădurile Munții Zărandului.

După numărul indivizilor prezenți în biotop, adică după frecvența lor, putem delimita 4 categorii principale:

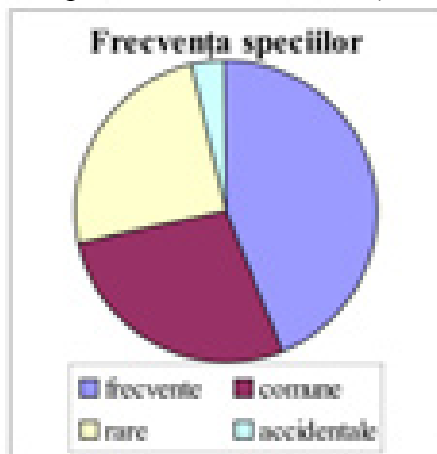
1. frecvent, specii bogate în indivizi;
2. comun, specii relativ bogate în indivizi;
3. rar, specii sărace în indivizi;
4. accidental, specii a căror indivizi apar doar întâmplător în biotop.

De menționat este faptul că speciile din categoria a 3-a (rare) și a 4-a (accidentale), nu numai că sunt reprezentate de indivizi puțini, dar sunt și sensibile la schimbarea mediului (poluare, chimizare, defrișări), motiv pentru care sunt amenințate cu dispariția. Asemenea specii sunt: scoica de râu (dintre scoici), rusalia de la insecte, caracuda, linul, sabița, zvârluga, fusarul, din clasa peștilor care trăiesc în apele Mureșului și sunt foarte sensibili la poluarea apei cu poluanți anorganici (fosfați, nitrați, nitriți, cianură, săruri de metale grele). Țiparul trăiește în ape stagnante și este periclitat din cauza desecărilor.

Din clasa păsărilor: acvila mică, șoimul dunărean, cioc-întors sunt periclitate din pricina restrângerii ariei de înmulțire și de vânat, precum și din cauza defrișărilor și chimizării. De la mamifere: vidra și bizamul, care sunt specii amfibii (terestru și apă), sunt periclitate, fiind deranjate în modul lor de viață (hrană, înmulțire) și vâdate pentru blană.

În zona noastră, din totalul de 386 specii (nevertebrate și vertebrate) sunt:

- frecvente	169 specii	43,8%,
- comune	107 specii	27,7%,
- rare	96 specii	24,9%,
- accidentale	14 specii	3,6%.

II. 4. 3. Originea geografică (element faunistic), stabilitatea și înmulțirea speciilor

II. 4. 3. 1. Originea geografică (element faunistic) a speciilor din zonă

Animalele sunt organisme heterotrofe, adică se hrănesc cu materii organice sintetizate de plante. Aceste materii organice sunt consumate în mod direct de ierbivore și omnivore și indirect – prin intermediul ierbivorelor – de carnivore și omnivore.

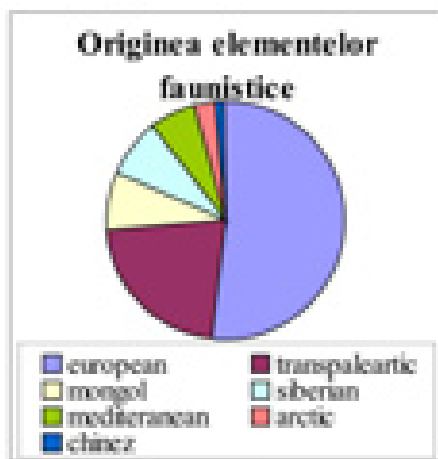
Procurarea hranei este o necesitate absolută pentru supraviețuire. Ea presupune o dibăcie și o mare mobilitate din partea animalelor, fiindcă pentru găsirea hranei animalele – de multe ori – trebuie să parcurgă distanțe mari.

Mobilitatea (terestră, acvatică sau aeriană) presupune existența organelor de locomoție corespunzătoare mediului (înotătoare, picioare, aripi). Capacitatea de locomoție a fost și este avantajoasă pentru animale, deoarece o serie de specii au reușit să ajungă dintr-o zonă geografică în alta, devenind elemente faunistice în zona respectivă.

Asemenea specie este gândacul de Colorado (gândacul cartofului), originar din America. El ajunge în Europa datorită activității involuntare a omului (probabil, prin produsele infestate de acest gândac). În anii 1950 a apărut și la noi în țară, iar de atunci s-a răspândit în toate regiunile agricole, devenind comun și foarte nedorit de cultivatorii cartofului.

Cele mai multe elemente faunistice, originare din alte zone geografice, chiar din alte continente, sunt la păsări. Ele pot fi grupate astfel:

1. european	89 specii	51,7%	– barză albă, prepelița, acvilă pitică;
2. transpaleartic	37 specii	21,5%	– stârc cenușiu, rață sălbatică, uliul porumbar;
3. mongol	14 specii	8,1%	– nagâț, vânturel de seară, cucuvea;
4. siberian	14 specii	8,1%	– șoim de iarnă, rață fluierătoare;
5. mediteranean	11 specii	6,4%	– stârc roșu, egretă mică;
6. arctic	5 specii	3,0%	– gâscă de semănătoare, șorecar încălțat;
7. chinez	2 specii	1,2%	– fazan.

Elemente faunistice provenite din alte zone sau din alte continente găsim însă și la pești, dar și la mamifere.

Unele au ajuns în zona noastră pe cale naturală, cum este fusarul mare. Această specie este băștinașă din apele râului Tisa, dar prin apa Mureșului a ajuns în zona noastră. Altele au apărut în ichtiofauna (fauna peștilor) noastră datorită activității voluntare a omului. Asemenea specie este crapul chinezesc, care, având o mare valoare economică, a fost introdus în mod artificial.

În mod asemănător a apărut în fauna mamiferelor bizamul. Această specie – originară din America – a fost introdusă în Europa, lângă Praga, în 1905, de unde s-a extins rapid ajungând și la noi. Azi este prezent în toată lungimea Mureșului.

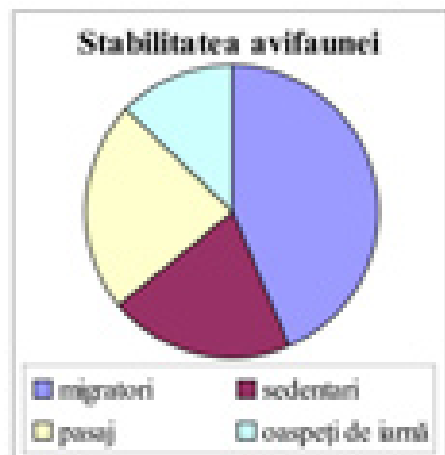
II. 4. 3. 2. Stabilitatea speciilor

Alții ca: barza albă, pupăza, rândunica, prigoria, stârcul cenușiu, graurul, nagățul sunt nevoiți să plece (să migreze) în alte regiuni climatice, unde clima este caldă în perioada lunilor septembrie – aprilie, și unde își pot procura hrana, dar cuibăresc și se înmulțesc numai la noi.

Speciile care doar trec pe la noi fac parte din categoria pasaj: barză neagră, lebădă, cocor. Sunt însă și specii care ne vizitează doar în perioada iernii – oaspeți

Speciile avifaunei formează o populație de păsări la un anumit biotop. Strămoșii lor au trăit în zone geografice diferite, au ajuns în zona noastră, s-au acomodat total sau parțial condițiilor de viață existente, condițiilor de climă. Unii dintre ei găsesc în această regiune condiții optime de viață – de climă, de hrană etc. – în tot cursul anului, din care motiv pițigoii mare, turturica, pițigoii albastru, fazanul, vrabia, uliul porumbar, cucuveaua, coțofana sunt prezenți la noi în permanență, adică sunt stabili aici, și se numesc sedentari.

de iarnă –, fiindcă la locul lor de baștină – în zonele submontane și montane – iernile sunt foarte geroase și din această cauză nu-și pot procura hrana necesară. Aceste specii sunt: șoim călător, sturz de vâsc, aușel, mugurel, ele ne vizitează pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă, dar nu cuibăresc la noi.

Ținând cont de cele de mai sus, din punctul de vedere al stabilității speciilor, situația se prezintă astfel:

- migratori 75 specii, 43,6%,
- sedentari 35 specii, 20,3%,
- pasaj 40 specii, 23,3%,
- oaspeți de iarnă 22 specii 12,8%.

Grafic, situația se prezintă astfel:

II. 4. 3. 3. Cuibărit și înmulțire

Indiferent de originea geografică, majoritatea speciilor de migratori și sedentari sunt acomodați biotopurilor zonei noastre, în așa măsură, încât, numai aici cuibăresc și se înmulțesc. Dintre cele 110 specii de migratori și sedentari, din ornitofauna sau avifauna noastră, au fost identificate peste 100 specii cuibăritoare, ceea ce dovedește faptul că în această regiune sunt condiții foarte bune pentru cuibărit și înmulțire.

Ornitofauna din Prundu-Mare este deosebit de bogată în specii cuibăritoare (dintre cele peste 100 specii cuibăritoare din zonă, 50 cuibăresc acolo).

Motivul acestei situații trebuie căutat în faptul că în Prundu-Mare există păduri de luncă unde vegetația are caracter luxuriant. Printre structurile arborilor bătrâni și scorburoși, înalți și rămuroși, a arbuștilor cu caracter de zăvoi sunt asigurate excelente condiții de cuibărit.

La păsările cuibăritoare, locul și modul de construire a cuiburilor sunt foarte variate. Putem spune că toate locurile optime pentru cuibărit sunt folosite la maximum.

Sunt specii care își construiesc cuibul în subteran, în galerii săpate de ele. Astfel, prigoriile cuibăresc în galeriile săpate în peretele loessoid, de pe malul Mureșului, iar în malul lutos al râului sapă galeriile pentru cuib pescărușul albastru. Alte specii își construiesc cuibul pe sol, de exemplu: fazan, prepeliță, potârniche, ciocârlan, ciocârlia.

Privighetoarea și mierla neagră cuibăresc în zăvoaie, iar pe ramurile copacilor înalți își construiesc cuibul: stârcul cenușiu, egreta mică, gaia neagră, cioara, coțofana, grangurele. Scorburile copacilor bătrâni sunt valorificate pentru cuibărit de: pupăză, dumbrăveancă, ciocănitore.

La stufărișul malului sau pe insulele vegetale ale apelor stagnante își construiesc cuibul: rața sălbatică, rața pitică etc. Pe fire de stuf leagă cuibul lăcarul, iar în nisip formează cuibul prundărașul mare.

Stâlpurile electrice și coșurile de evacuare a fumului sunt folosite des ca loc de cuibărit, de barza albă. Sub streășina caselor cuibărește vrabia, în streășini și balcoanele caselor își face cuibul turturica.

Dibăcia construirii cuiburilor diferă foarte mult. Cu excepția cucului – care nu construiește cuib, ci parazitează cuibul păsărilor cântătoare, cum este lăcarul –, celelalte specii construiesc cuib.

Turturica, și în general porumbeii, construiesc niște cuiburi foarte primitive din crengi, sârmă, paie, pe când coțofana, grangurul, lăcarul, auselul, pitulicea sunt meșteri adevărați în construcție de cuib, folosind ca materie de construcție crengi, mușchi, licheni, puf de salcie, puf de plop. De obicei, cuiburile lor sunt căptușite asigurând mediu prielnic și cald pentru oul depus.

Din toate acestea rezultă că, în afara mamiferelor care fată puiul viu, familia păsărilor este perfectă și în procesul de înmulțire.

În concluzie, putem sublinia că localitatea noastră are o faună bogată, interesantă și variată. Natura este un arbitru foarte sever, dar obiectiv, unde acționează legea selecției naturale, adică acele specii, respectiv indivizi, care au capacitatea de acomodare la schimbările mediului supraviețuiesc, rămân în viață și perpetuează, pe când ceilalți sunt condamnați la dispariție.

Omul, ținând cont de interesele lui, în primul rând interese economice, aplică o măsură artificială privind gruparea animalelor din faună. Astfel, unele sunt etichetate folositoare – adică servesc interesele omului, din care motiv sunt ocrotite, de exemplu pițigoii mare; altele sunt considerate neutrale, nu servesc interesele omului, dar nu fac nici pagubă, de aceea omul acceptă existența și prezența lor în mediul lui, de exemplu: broasca de lac, ochiul de păun de noapte. În categoria dăunătorilor sunt grupate speciile care, prin modul lor de viață, de hrănire, fac pagube omului, din care motiv sunt urmărite și combătute prin căi și modalități diferite – mecanic, chimic etc. Asemenea specii sunt: coropișnița, gândacul de Colorado și altele.

Trebuie să subliniem faptul că în fauna noastră nu avem specii de animale veninoase: șerpi veninoși, scorpioni, care ar putea prezenta un pericol direct pentru om. Unele specii însă pot crea neplăceri omului, de aceea trebuie să fim precauți și să ne ferim de ele. Asemenea specii sunt: albinele, viespile, bondarii, de la insecte, iar de la mamifere, mistrețul, care poate să devină periculos dacă este deranjat în perioada fătării și în caz că a fost rănit, împușcat, dar nu mortal.

Prin urmare, fauna constituie o bogăție naturală, ce trebuie cunoscută, ocrotită și valorificată în mod precaut și logic.

II. 5. 1. Dicționar de animale

acvilă pitică	aquila pomarina	törpe sas
acvilă pitică	aquila pomarina	kis békászó sas
albibița	pieis brassica	káposztalepke
albina	apis mellifera	méh
albinar	merops apiaster	méhész madár
așel	regulus regulus	királyka
barza albă	ciconia ciconia	fehér gólya
bizam	ondatra zibethica	pézsmapocok
bondar	bombus hortorum	dongó
bondar	bombus hortorum	poszméh
boul lui Dumnezeu	lucanus cervus	szarvasbogár
broasca	rana ridibunda	kecskebéka
buburuza	coccinella septempunctata	katicabogár
călugăriță	mantis religiosa	imátkozó sáska
călugăriță	mantis religiosa	ájtatos manó
calul dracului	libelula depressa	szitakötő
căluț de apă	libelula depressa	szitakötő
căprioara	capreolus capreolus	őz
cărăbuș de mai	melolonta malolonta	májusi cserebogár
caracudă	carassius carassius	kárász
cârțiță	talpa europea	vakondok
cerb	cervus elaphus	szarvas
cioc întors	recurvirostra avocetta	gulipán
ciocârlan	galerida cristata	búbos pacsirta
ciocârlan	galerida cristata	pipiske
ciocârlia	alauda arvensis	mezei pacsirta
cosaș	tettigonia viridissima	sáska
coțofană	pica pica	szarka
crap chinezesc	ctenopharyngodon idella	kínai ponty
cucuveaua	athene noctua	kuvik
cuc	cuculus canorus	kakuk
dihor	mustela putorius	görény
dumbrăveanca	coracias garrulus	szalakóka
dumbrăveanca	coracias garrulus	kék csóka
egretă mică	egreta garzetta	kiskócsag
fazan	phasianus colchicus	fácán
fluture de noapte ochi		
de păun	saturnia pyri	éjjeli pávaszem
fluture de zi ochi		
de păun	inachis io	nappali pávaszem
fusar	zingel zingel	magyar bucó
gândac de Colorado	leptinotarsa decemliniat	Colorado bogár
gândacul cartofului	leptinotarsa decemliniat	krumplibogár
gâscă de semănătoare	anser fabalis	vetési lúd
gâscă	anser anser	liba
gâscă	anser anser	nyári lúd
grangur	oriolus oriolus	sárga rigó

graur	<i>sturnus vulgaris</i>	seregély
greierul de câmp	<i>gryllus campestris</i>	mezei tücsök
hârciog	<i>cricetus capreolus</i>	hőrcsög
iepure	<i>lepus europeus</i>	mezei nyúl
libelula	<i>libelula depressa</i>	szitakötő
liliac	<i>pleotus auritus</i>	denevér
lin	<i>tinca tinca</i>	nyálkás campó
mierla neagră	<i>turdus merula</i>	fekete rigó
mistreț	<i>sus scrofa</i>	vaddisznó
mugurel	<i>pyrhulla pyrhulla</i>	süvöltő
muscă de casă	<i>musca domestica</i>	házi légy
nagăț	<i>vanellus vanellus</i>	bíbic
nălbar	<i>aporia crateagi</i>	galagonyalepke
păduche de trandafir	<i>macrosiphum rosae</i>	rózsatetű
pescăruș albastru	<i>alcedo atthis</i>	jégmadár
pisica sălbatică	<i>felis silvestris</i>	vadmacska
pițigoii albastru	<i>parus caeruleus</i>	kék cinke
pițigoii mare	<i>parus maior</i>	széncinke
prepeliță	<i>coturnix coturnix</i>	fűrj
prigorie	<i>merops apiaster</i>	gyúrgyalag
pupăză	<i>upupa epops</i>	búbos banka
rac de fluviu	<i>astacus astacus</i>	folyami rák
rădașcă	<i>lucanus cervus</i>	szarvasbogár
rândunica	<i>hirundo rustica</i>	füsti fecske
rață fluierătoare	<i>anas penelope</i>	fütyülő réce
rață sălbatică	<i>anas platyrhica</i>	vadkacsa
rață slbatică	<i>anas platyrhica</i>	tökés réce
rusalia	<i>palingenia longicauda</i>	tiszavirág
rusalia	<i>palingenia longicauda</i>	kérész
sabiță	<i>pelecus cultratus</i>	garda
scoică de râu	<i>unio pictorum</i>	tavi kagyló
șoim călător	<i>falco peregrinus</i>	vándor sólyom
șoim dunărean	<i>falco cherrug</i>	kerecsen sólyom
șoimuleț de iarnă	<i>falco columbarius</i>	téli sólyom
șopârlă	<i>lacerta agilis</i>	fürge gyík
șorecar încălțat	<i>buteo lagopus</i>	gatyás ölyv
stârc cenușiu	<i>ardea cinerea</i>	szürke gém
stârc roșu	<i>ardea purpurea</i>	vörös gém
sturz de vâsc	<i>turdus viscivorus</i>	léprigó
țânțar	<i>culex pipiens</i>	szúnyog
țipar	<i>missgurnus fossilis</i>	réti csík
uliul porumbar	<i>accipiter gentilis</i>	galambász héja
vânturel de seară	<i>falco tinnunculus</i>	vörös vércse
vidră	<i>lutra lutra</i>	vidra
vieaspe	<i>vespa crabro</i>	darázs
vrabia de casă	<i>passer domestica</i>	házi veréb
vulpe	<i>vulpes crucigera</i>	róka
zvârluga	<i>cobitis taenius</i>	fejés domolykó

II. 5. 2. Állatszótár

ájtatos manó	mantis religiosa	clugăriță
bíbic	vanellus vanellus	nagâț
búbos banka	upupa epops	pupăză
búbos pacsirta	galerida cristata	ciocârlan
Colorado bogár	leptinotarsa decemlineata	gândac de Colorado
darázs	vespa crabro	viespe
denevér	pleotus auritus	liliac
dongó	bombus hortorum	bondar
éjjeli pávaszem	saturnia pyri	fluture de noapte ochi de păun
fácán	phasianus colchicus	fazan
fehér gólya	ciconia ciconia	barză albă
fejes domolykó	cobitis taenius	zvârluga
fekete rigó	turdus merula	mierla neagră
folyami rák	astacus astacus	rac de fluviu
fürge gyík	lacerta agilis	șopârlă
fűrj	coturnix coturnix	prepeliță
füstí fecske	hirundo rustica	rândunica
fűtyűlő réce	anas penelope	rață fluierătoare
galagonyalepke	aporia crategi	nálbar
galambász héja	accipiter gentilis	uliul porumbar
garda	pelecus cultratus	sabiță
gatyás ölyv	buteo lagopus	șorecar încălțat
görény	mustela putorius	dihor
gulipán	recurvirostra avocetta	cioc întors
gyúrgyalag	merops apiaster	prigorie
házi légy	musca domestica	muscă de casă
házi veréb	passer domestica	vrabia de casă
hörcsög	cricetus capreolus	hârciog
imátkozó sáska	mantis religiosa	clugriță
jégmadár	alcedo atthis	pscăruș albastru
kakuk	cuculus canorus	cuc
káposztalepke	pieris brassica	albilița
kárász	carassius carassius	caracudă
katicabogár	coccinella septempunctata	buburuza
kecskebéka	rana ridibunda	broască
kék cinke	parus caeruleus	pițigoii albastru
kék csóka	coracias garrulus	dumbrăveanca
kerecsen sólyom	falco cherrug	șoim dunărean
kérész	palingenia longicauda	rusalia
kínai ponty	ctenopharyngodon idella	crap chinezesc
királyka	regulus regulus	aúșel
kis békászó sas	aquila pomarina	acvilă pitică
kiskócsag	egreta garzetta	egretă mică
krumplibogár	leptinotarsa decemlineata	gândacul cartofului
kuvik	athene noctua	cucuveaua
léprigó	turdus viscivorus	sturz de vâsc

liba	anser anser	gâscă
magyar bucó	zingel zingel	fusar
májusi cserebogár	melolonta malolonta	cărăbuș de mai
méh	apis mellifera	albina
méhész madár	merops apiaster	albinar
mezei nyúl	lepus europeus	iepure
mezei pacsirta	alauda arvensis	ciocârlia
mezei tücsök	gryllus campestris	greierul de câmp
nappali pávaszem	inachis io	fluture de zi ochi de păun
nyálkás campó	tinca tinca	lin
nyári lúd	anser anser	gâscă
őz	capreolus capreolus	căprioara
pézsmapocok	ondatra zibethica	bizam
pipiske	galerida cristata	ciocârlan
poszméh	bombus hortorum	bondar
réti csík	missgurnus fossilis	țipar
róka	vulpes crucigera	vulpe
rózsatetű	macrosiphum rosae	păduche de trandafir
sárga rigó	oriolus oriolus	grangur
sáska	tettigonia viridissima	cosaș
seregély	sturnus vulgaris	graur
süvöltő	pyrhulla pyrhulla	mugurel
szalakóka	coracias garrulus	dumbrăveanca
szarka	pica pica	coțofană
szarvas	cervus elaphus	cerb
szarvasbogár	lucanus cervus	boul lui Dumnezeu
szarvasbogár	lucanus cervus	rădașcă
széncinke	parus maior	pițigoiiul mare
szitakötő	libelula depressa	calul dracului
szitakötő	libelula depressa	căluț de apă
szitakötő	libelula depressa	libelula
szúnyog	culex pipiens	țânțar
szürke gém	ardea cinerea	stârc cenușiu
tavi kagyló	unio pictorum	scoică de râu
téli sólyom	falco columbarius	șoimuleț de iarnă
tiszavirág	palingenia longicauda	rusalia
tökés réce	anas platyrhica	rață sălbatică
törpe sas	aquila pomarina	acvilă pitică
vaddisznó	sus scrofa	mistreț
vadkacsa	anas platyrhica	rață sălbatică
vadmacska	felis silvestris	pisica sălbatică
vakondok	talpa europea	cârtiță
vándor sólyom	falco peregrinus	șoim călător
vetési lúd	anser fabalis	gâscă de semănătoare
vidra	lutra lutra	vidră
vörös gém	ardea purpurea	stârc roșu
vörös vércse	falco tinnunculus	vânturel de seară